

Påvens tal vid den ekumeniska bönegudstjänsten

”Ett trovärdigt vittnesbörd om evangeliet är lika nödvändigt som någonsin”

NEW YORK den 19 april 2008 (Zenit.org) – Här är det tal som Benedikt XVI höll på fredagen vid den ekumeniska bönegudstjänsten i S:t Josefs församling.

Kära bröder och systrar i Kristus.

Mitt hjärta flödar över av tacksamhet till Gud, den allsmäktige, -- ”allas fader, han som står över allting, verkar genom allt och finns i allt” (Ef. 4:6) -- för detta välsignade tillfälle att i kväll få samlas till bön tillsammans med er. Jag tackar biskop Dennis Sullivan för hans varma välkomsthälsning och jag hälsar hjärtligt alla närvarande, som representerar kristna församlingar från hela Förenta Staterna. Må vår Herres och Frälsares frid vara med er alla!

Genom er vill jag uttrycka min stora uppskattning över det ovärderliga arbete som utförs av alla som är engagerade i det ekumeniska arbetet: Kyrkornas nationella råd, Christian Churches Together, det Katolska biskopssekretariatet för ekumeniska och interreligiösa frågor och många andra. Bidraget från Förenta Staternas kristna till den ekumeniska rörelsen är väl känt i hela världen. Jag uppmanar er alla att hålla ut och att alltid lita på nåden från den uppståndne Kristus, som vi strävar efter att tjäna genom att få till stånd ”trons lydnad, hans namn till ära” (Rom. 1:5).

Vi har just lyssnat till det Skriftens ord, genom vilket Paulus – en ”fånge för Herrens skull” – riktar sin ivriga uppmaning till de kristna församlingsmedlemmarna i Efesus. ”Jag uppmanar er alltså”, skriver han, ”att leva värdigt er kallelse... Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten” (Ef. 4:1-3). Efter denna brinnande bön om enhet påminner Paulus sina åhörare om att Jesus, sedan han stigit upp till himlen, givit män och kvinnor alla de gåvor som är nödvändiga för att bygga upp Kristi kropp (jfr. Ef. 4:11-13).

Paulus uppmaning ljuder inte mindre stark i dag. Hans ord väcker hos oss tron på att Herren aldrig kommer att överge oss i vårt sökande efter enhet. De uppmanar oss också att leva på ett sätt som vittnar om ”ett hjärta och en själ” (Apg. 4:32), något som alltid varit ett utmärkande drag för den kristna gemenskapen (jfr. Apg. 2:42) och givit kraft åt andra till att förena sig med de troendes gemenskap, så att också de skall få del i ”den outgrundliga rikedom som finns i Kristus” (Ef. 3:8; jfr. Apg. 2:47, 5:14).

Globaliseringen håller mänskligheten svävande mellan två poler. Å ena sidan finns en gryende känsla av samhörighet och beroende mellan människor, även när de – geografiskt och kulturellt sett – är vitt skilda från varandra. Denna nya situation ger möjlighet till en förhöjd känsla av global solidaritet och delat ansvar för

mänsklighetens välfärd. Å andra sidan kan man inte förneka, att de snabba förändringarna i vår värld också uppvisar illavarslande tecken på sönderfall och återtåg till individualism. Det ökande bruket av elektroniska kommunikationer har i vissa fall paradoxalt nog lett till större isolering. Många människor – också unga – söker därför mer autentiska former av gemenskap. Av stor betydelse är också den spridning av sekulariserad ideologi, som underminerar och till och med förkastar transcendentala sanningar. Just möjligheten av gudomlig uppenbarelse och därför också av kristen tro ifrågasätts ofta av kulturella trender, som är ständigt närvarande vid högskolor, i massmedia och offentlig debatt. Av dessa skäl är ett troget vittnesbörd om evangeliet lika nödvändigt som någonsin. Kristna måste vara beredda att ständigt ge klart besked om det hopp de hyser.

Alltför ofta, när de som icke är kristna observerar splittringen mellan de kristna, är de – förståeligt nog – förvirrade inför det evangeliska budskapet självt. Grundläggande kristna trosutsagor och levnadsmönster förändras ibland i församlingarna genom s.k. "profetiska handlingar", baserade på en tolkning, som inte alltid står i överensstämmelse med Skrift och tradition. Församlingarna ger konsekvent upp försöket att handla som en enad kropp och väljer i stället att handla utifrån föreställningen om "lokala önsknings". Någonstans på vägen har man förlorat nödvändigheten av "diakronisk koinonia" – gemenskap med Kyrkan i alla tider – just i en tid när världen förlorar sin förankring och behöver ett övertygande enhetligt vittnesbörd om evangeliets räddande kraft.

Ställda öga mot öga inför dessa svårigheter måste vi först av allt erinra oss, att Kyrkans enhet är ett utflöde av den Treenige Gudens fullkomliga enhet. I Johannes-evangeliet berättas det om hur Jesus bad till sin fader om att hans lärjungar skulle bli ett "liksom du, fader, är i mig och jag i dig" (Joh. 17:21). Dessa ord reflekterar den tidiga kristna församlingens orubbliga övertygelse om att dess enhet både var orsakad av och återspeglar enheten mellan Fadern, Sonen och den helige Ande. Detta i sin tur ger vid handen, att de troendes inre sammanhållning var grundad på den sunda redligheten i deras läromässiga bekännelse (jfr. 1 Tim. 1:3-11). Genom hela Nya testamentet finner vi att apostlarna ständigt uppmanas att ge skäl för sin tro inför både hedningar (jfr. Apg. 17:16-34) och judar (jfr. Apg. 4:5-22; 5:27-42).

Kärnan i deras argument var alltid den historiska realiteten av Jesu kroppsliga uppståndelse ur graven (Apg. 2:24, 32; 3:15; 4:10; 5:30; 10:40; 13:30). Den yttersta kraften av deras förkunnelse skulle inte bero på "förkrossande vältalighet" eller "mänsklig vishet" (1 Kor. 2:13) utan snarare på Andens verk (Ef. 3:5), som bekräftade apostlarnas auktoritativa vittnesbörd (jfr. 1 Kor. 15:1-11). Kärnan i Paulus och den tidiga kristna kyrkans förkunnelse var ingen annan än Jesus Kristus och "honom korsfäst" (1 Kor. 2:2). Men denna förkunnelse skulle garanteras av den normativa lärans renhet, som kom till uttryck i trosregler -- symbola --, vilka artikulerade den kristna trons innersta och lade grunden för de döptas enhet (jfr. 1 Kor. 15:3-5; Gal. 1:6-9;

”Unitatis Redintegratio”, 2).

Mina kära vänner! Kraften i förkunnelsen har inte förlorat något av sin inre dynamik. Ändock måste vi fråga oss, om inte dess fulla kraft har förtunnats genom en relativistisk anpassning av den kristna läran, liknande den som man finner i sekulariserade ideologier, vilka gör gällande att vetenskapen är det enda ”objektiva” och därigenom förpassar religionen helt och hållet till den individuella känslans subjektiva sfär. Vetenskapliga upptäckter och deras tillämpning genom mänsklig sinnrikhet ger oss otvivelaktigt nya möjligheter för mänsklighetens reformer. Det betyder emellertid inte att det ”vetbara” skulle vara begränsat till det empiriskt verifierbara, inte heller att religionen skulle vara begränsad till den ”personliga upplevelsens” skiftande områden.

Kristna, som accepterar detta oriktiga sätt att resonera, kommer lätt till den slutsatsen, att det finns föga behov av att betona den objektiva sanningen vid framställningen av den kristna tron, ty var och en behöver bara följa sitt eget samvete och välja den församling som bäst passar hans eller hennes egen individuella smak. Resultatet kan man se i den ständiga förökningen av församlingar, som undviker institutionella strukturer och minimerar betydelsen av läromässigt innehåll för det kristna livet.

Även inom den ekumeniska rörelsen kan kristna vara ovilliga att betona lärans betydelse av fruktan för att det bara skall förvärra i stället för att hela splittringens sår. Ändock måste ett klart, övertygande vittnesbörd om den frälsning, som åstadkommit för oss i Kristus Jesus, grundas på föreställningen om en normativ, apostolisk undervisning: en undervisning som i själva verket ligger bakom Guds inspirerade ord och som uppehåller de kristnas sakramentala liv i dag.

Bara genom att ”hålla fast” vid den sunda läran (2 Thess. 2:15; jfr. Upp. 2:12-29) kommer vi att kunna svara på de utmaningar som möter oss i en föränderlig värld. Bara på det sättet kan vi ge ett otvetydigt vittnesbörd om evangeliets sanning och dess moraliska undervisning. Detta är det budskap som världen väntar på att få höra från oss. Precis som de första kristna har vi ansvar för att ge ett klart vittnesbörd om ”skälen för vårt hopp”, så att alla kvinnor och män av god vilja får sina ögon öppnade för att se hur Gud har visat oss sitt ansikte (jfr. 2 Kor. 3:12-18) och givit oss tillgång till sitt gudomliga liv genom Jesus Kristus. Han ensam är vårt hopp! Gud har uppenbarat sin kärlek för alla människor i mysteriet om hans sons lidande och död, och han har kallat oss att förkunna att han i själva verket har uppstått, har intagit sin plats på Faderns högra sida och ”skall igenkomma i härlighet för att döma levande och döda” (Nicenska trosbekännelsen).

Må Guds ord som vi har hört i kväll göra våra hjärtan brinnande av hopp på väg till enhet (jfr. Luk. 24:32). Må denna bönegudstjänst vara ett exempel på börens centrala ställning i den ekumeniska rörelsen (jfr. ”Unitatis Redintegratio”, 8); ty utan den

skulle ekumeniska strukturer, institutioner och program berövas hjärta och själ. Låt oss tacka Gud den allsmäktige för den framgång som åstadkommits genom hans Andes verk, liksom vi också med tacksamhet erkänner de personliga offer som gjorts av så många här närvarande och av dem som gått före oss.

Genom att följa deras fotspår och genom att sätta vår förtröstan till Gud allena är jag övertygad om att -- för att låna fader Paul Wattsons ord -- vi kommer att uppnå "den hoppets, trons och kärlekens enhet" som ensam kan övertyga världen om att Jesus Kristus är den ende som sänts av Fadern för allas frälsning.

Jag tackar er alla!

© Copyright 2008 - Libreria Editrice Vaticana

Övers. Sten-Bertil Risberg